

Genel Başkan konuşmasına başlarken TSİP' in şu ya da bu grubun partisiz olmadığını söylemektedir. (s:1) Oysa TSİP , Dr.H.Kıvılcımlı ~~xxxx~~ düşünce ve davranışını benimsemiş olanlarla, Dr.H.K.'nin düşünce ve davranışını red eden, ancak adı geçen çizgi yle, "işçi sınıfının ideolojik-politik-örgütsel öncülüğünü öngören, işçi sınıfını devrimde temel güç olarak alan bir AS-GARI PROGRAM'ı en genel hatlarıyla benimseyerek" çalışmayı kabul edenler taraftarından kurulmuştur. Yani söz konusu olan ~~xxxxxx~~ GRU PLARIN İTTİFAKI'dır. Bu ayrılıktan haberi olmadan Parti'ye giranların varlığı bu gerçeği değiştirmez.

Genel Başkan'a göre, "TSİP'in bugüne kadar izlediği politika genel hatlarıyla doğru olmuştur, TSİP bütün tahlil ve davranışlarında işçi sınıfının biliminin rehberliğine titizlikle sahip çıkmıştır." (s:2) Biz bu görüşe kesinlikle katılmıyoruz. Neye katılmadığımızı daha ilerde TSİP Genel Merkezinin izlediği çeşitli politikaların eleştirisi ni yaparken açıklıyacağız. Ayrıca genel başkanın iddia ettiğinin aksine, Parti politikasının bugün Partii içinde "Merkezciler" adıyla beliren çizginin damgasının taşıdığını biliyoruz.

Yine Genel Başkan'a göre, Genel Merkez eleştirileri "engelleyici değil, teşvik edici bir tutum almıştır." Oysa pratikte bu söylenenin tam tersini ne ya pıldığını görüyoruz. İzmir İl Örgütünün, Genel ~~Merkez~~ Başkanın ifadesiyle, "kurallar dahilinde" yaptığı, sonuna kadar somut, sonuna kadar tutarlı, hemen ardından öneri getiren, Parti kavramını her şeyin üstünde tutan gerçek Partili tavrıyla Genel Merkeze yönelttiği eleştirilere bile tahammül edilememektedir. Aynı şekilde çeşitli il ve ilçe örgütlerinden Genel Merkeze yöneltilen eleştirilere cevap verilmemektedir. Genel üye toplantılarında çeşitli bahanelerle engellenerek, böylece ideolojik tartışmalar dar ekiple toplanmalarına hapsedilerek, özellikle, TSİP MYK'sının "sol sapma" diye nitelendirildiği, bizim ise "DEVİRİMCİ KANAT" diye adlandırdığımız ve benimsediğimiz çizginin ideolojik görüşlerini yayması önlenmektedir. Genel Merkeze yöneltilen eleştiriler, "organ işleyişi" öne sürülerek parti işleyişi açısından çok uzun sayılacak bir süre, ilçe düzeyinde bırakılabilmektedir. (Örnek: Etlik ekibinin "Kıbrıs" konusundaki eleştirisi) Ayrıca yine Genel Merkeze yöneltilen eleştiriler "bu konu bültende açıklanacak" denerek geçiştirilmektedir. Kabul etmek gerekirse, bugün TSİP içinde organ işleyişi mevcut değildir. Bunun temel nedenini, Genel Merkezin iddia edildiği gibi "eleştiriyi teşvik edici" değil, engelleyici tutumunda aramak gerekir. Genel Merkez burada, söylediğini yapmaz, uygulamaz duruma düşmektedir.

Genel Başkan "sapmaları" ve özellikle bu bültende hedef seçilen Devrimci Kanadı likidatörlükle, tasfiyecilikle suçlamaktadır. Bu düşünceye asla katılmıyoruz. Genel Merkez hedef şaşırtarak, kendi likidatör, tasfiyecil eğilimini gözden kaçırmak istemektedir. Genel Merkez 30-31 Mart 1975 tarihli "Teşkilât Toplantısı"na Devrimci Kanadı tasfiye etmek amacı ile gelmiştir. (s:3) Fakat bu konuda ki keskin muhalefet karşısında Genel Merkez GERİ-LEMEK ZORUNDA KALMIŞTIR. Genel Merkez yöneticileri, böyle bir tasfiyenin söz konusu olmadığını ifade ettikleri halde, Teşkilât Toplantısından bir süre sonra, yerel tasfiyelere giderek (örneğin İzmir İl örgütünün tasfiyesi) ya da, çeşitli örgütlerde (örneğin, Altındağ ilçe örgütünde) asil üyelik mekanizmasını işleterek tasfiyecil zihniyetini açıkça ortaya koymuştur.

Genel Başkan "sağ sapma"nın eleştirisine girerken, bu arkadaşların DR. H.K.'yi idealist bir yorumu tabii tuttuklarını ileri sürmektedir. O halde burada Dr. H.K.'yi kendilerinin doğru olarak, yani materyalistçe (!) algıladıklarını iddia etmektedirler. Ancak Genel Merkez bugüne kadar Dr. H.K. konusundaki açık bir tavır almamışlardır. Son olarak Ankara İl Örgütünün mektubundan "MYK'nın en kısa zamanda Dr. H.K. karşısındaki tavrını belirleyeceğini" öğreniyoruz. Dr. H.K.'nin materyalistçe nasıl algılandığını böylelikle görmüş olacağız.

Genel Başkan Dr. H.K.'nin geçmiş hareketimizin "en seçkin devrimcisi" olduğunu, TSİP MYK'sının Dr.H.K.'nin toplumsal tahlillerini doğru kabul ettiğini "Dr. H.K.'nin başta gelen tutkusunun "Türkiye halkının örgütlenmesi olduğunu söylemektedir (s:2) Biz, Devrimci Kanat olarak, Dr. H.K.'nin toplumsal tahlillerin kabul etmiyoruz. Ayrıca bizce, Dr. H.K. "geçmiş hareketin en seçkin devrimcisi" değildir. Parti konusunda getirdiği önerileri de kabul etmiyoruz.

Genel Başkanın aksine i ddiasının aksine, Dr.H.K.'nin düşünce ve davranışını benimsiyen arkadaşlar, Dr.u bütünlüğü içinde, olduğu gibi alıyorlar? Bu ya da bu tezinin önemini abartmıyorlar. Yine Genel Başkan'a göre, bu arkadaşlardan bazıları "sosyalist ahlak ile bağdaşmayacak yollara" başvuruyorlar. (s:2) Varsa, bu yolların hangi yollar olduğu nu açıklamaları gerekir di.

Devrimci Kanadın eleştirisine girilirken ~~kanadın~~ Genel Merkezin tam bir tahrifatıyla, gerçekleri gözden kaçırmasıyla karşılaşmaktayız. Genel Başkan kendi ifadesiyle "sol sapma"nın "sağ sapma"ya tepki şeklinde geliştiğini iddia etmektedir.(s:2). Oysa daha öncede belirttiğimiz gibi, Parti Devrimci Kanadın ve Doktorcuların ittifakıyla kurulmuş, daha sonradan ise Doktorcular arasından "Merkezciler" olarak adlandırılan çizgi belirlemiştir.

Genel Başkan'a göre, Devrimci Kanattan bazı arkadaşlar Dr.H.K.'ya sövmektedirler. (s:3) Biz, Dr.un kişiliği ne saygı duyarız. Ancak "saygı duymak" başka şey, tezlerini red etmek başka şey. Biz, Genel Başkanın aksine "idealist", "komplocu" kelimelerine küfür olarak kabul etmiyoruz. Ayrıca belirtmek gerekir ki, biz Dr.a geçmiş devrimciler arasında ayrı bir yer de ayırmayız.

Genel Başkan'a göre "sol sapma" içinde olan arkadaşlar Parti Merkezine karşı muhalefetlerini ideolojik bir muhtevaya büründürmüşlerdir. Bu doğrudur. Çünkü biz Genel Merkezi n reformist ideolojisini ve politikasını BÜTÜ NÜYLER ed ediyoruz.

Bültenin 3. sayfasının son bölümünde Genel Merkezin teşkilat yöneticilerini n konuşmalarına cevap verdiği belirtilmektedir. Ancak teşkilat yöneticilerinin İzmir'in mektubunun okunmasından sonra yaptıkları konuşmalar çok yetersiz bir biçimde aktarılmaktadır. Ayrıca Devrimci Kanadın, mektubun okunmasından ve Genel Merkezin bu konudaki düşüncelerini belirtmesinden sonra verdiği cevaptan hiç bahsedilmemektedir.

Bültende belirtildiğine göre gündemin ikinci maddesi "MC iktidarı gerçekleştirildiğinde parti politikasının ne yönde olacağını tespiti" idi. Oysa bu konuda bültende hiç bir bilgi verilmemektedir. Parti içindeki Genel Merkez dışındaki çizgilerin bu konudaki politikalarının açıklanması böylece engellenmektedir. Genel Merkez bu konudaki görüşlerini açıklama olanağına sahiptir. Oysa diğer iki çizginin ve özellikle Devrimci Kanadın görüşlerinin açıklanması Parti bülteninde de önlenmektedir. Böylece Genel Merkezin değişik ideolojik görüşlerin alabildiğine yayılmasını engelleyici, grupçu tavrı bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Şimdi Genel Merkezin İzmir İl Örgütüne yolladığı cevap mektubunun incelenmesine geçelim:

Genel Merkez partinin grupların ittifakıyla kurulduğu gerçeğini bir kez daha geçiştirdikten sonra mektubun "Eleştiri-Özeleştiri" bölümünün başında İzmir İl yöneticilerinin parti kavramını yıpratmakla suçlanmaktadır. (s:15) Genel Merkez burada yine meseleyi tahrif etmektedir. İzmir yöneticileri Partiyi yıpratmak şöyle dursun, tam tersine parti kavramına titizlikle sahip çıkmışlardır. Bunun örneği İzmir İl yöneticilerinin (Devrimci Kanadın) seçimler ve buna bağlı olarak teşkilatlanma konusundaki tavrında açıkça görülmektedir. (seçim ve teşkilatlanma konusuna daha ilerde değineceğiz) Genel Merkez İzmir İl yöneticilerini "eleştiri silahını silahların eleştirisine" vardırıldığını, yani Parti kavramını yıpratıldığını iddia ederek açıkça demagoji yapmaktadır. Oysa İzmir İl örgütünün mektubunun gerçek partili tavrıyla yazıldığı, sonuna kadar somut, sonuna kadar belgeli olduğu ve bu mektupta "düzelmek için eleştiri" yapıldığı tartışılmıyacak kadar açıktır. İzmir İl örgütünün mektubunun hepimiz okuduk. Eleştirinin hemen ardından öneri getirildiğini, eleştirilen konunun nasıl olması gerektiğinin derhal belirtildiğini hepimiz gördük. (Emperyalizm-finans kapital ilişkileri, hakim sınıf ların kendi aralarındaki ilişki-çelişkiler, tarım meselesi, Kıbrıs, CHP , ve cephe politikaları, seçimler ve teşkilatlanma konu-

larında olduğu gibi .) Fakat bütün bu gerçeklere rağmen MYK bu konularda sayfalarca yazı yazmaktan kendilerini alamamaktadır!

Asıl Parti kavramını yıpratana, bu konuda ne diyeceğini bilemeyenler Genel Merkez yöneticileridir. Diğer konularda olduğu gibi, parti kavramı ve TSİP'in nasıl bir parti olduğu konusunda devamlı tavrı değiştiren ve tavrı değişikliklerinde hiç de "yığıtçe özeleştiri" yapmayanlar Genel Merkez yöneticileridir. TSİP'in işçi sınıfı partisi, öncü örgüt olduğu nu iddia edenler, daha sonra böyle bir şey olmadığını , ancak "öncü örgüt olma yolunda olduğunu" söyleyenler yine kendileridir. Yine hiç bir şekilde öz-eleştiri yapmadan "henüz bu ni teliklere sahip bir örgüt yoktur...Bugün işçi sınıfı içinde var olan ayrı ayrı örgüt ve çevreler, belirli bir pratik süreçten, prensip mücadelesinden geçecekler ve işçi sınıfının politik birliğine, yani PARTİ'sine ulaşacaklardır." diyenler yine kendileridir. Nihayet "TSİP işçi sınıfı partisidir" iddiasından kalkıp, bugün "yüksek örgütlenme düzeyinden", "üst düzeyde örgütlenmeden" dem üranlar yine Genel Merkez yöneticileridir ! PARTİ kavramını bu kadar hafif alanlar başkalarını "partiyi yıpratmakla" suçlayamazlar!

Genel Merkez İzmir İl örgütünün eleştirisi hakkında "eleştiri TSİP MYK üyelerinin Dr. 'un görüşlerine bağlı oldukları varsayımından kaynaklanmaktadır" demektir. Böyle bir varsayımın yapıp yapılmadığını bir yana bırakalım ve soralım: TSİP MYK'sı Dr. 'un görüşlerine bağlı değil midir ? Elbette bağlıdır. Genel Merkez yöneticileri bunu her fırsatta (bu bültende de) tekrarlamaktadırlar. Fakat Genel Merkez, tutarsız, İLKESİZ politikasının bir yansıması olarak, "İzmir İl yöneticilerinin TSİP MYK üyelerini Dr. un görüşlerine bağlı varsaydığını, bu varsayımı veri olarak kabul ettiklerini ve Dr. da i dealist ilan edilince eleştirinin baştan amaçlanan noktaya gelip düğümlendiğini" söyleyerek, İzmir İl örgütünün eleştirisini baştan mahkum etmek istemektedir.

MYK, İzmir İl örgütünü " Parti düşmanı bazı grupçukların" üslubunu kullanmakla suçlamaktadır. Devrimci Kanada PDA'cı yaftasını vurarak, onu daha baştan tecrid etmek istemektedir. İzmir İl örgütünün mektu bunda kullandığı ve Genel Merkezin "küfür" kabul ettiği kelimelere bakalım: "Anti-Marksist bir anlayışta olmak, TSİP MYK'sının reformist olduğunun kanıtlarından biri ve en önemlisi, var olan reformistler burjuva demokrasisinin kurumlaşması ve kökleşmesi için reformist görüşlerini savunmaya devam etsinler, TSİP yöneticilerinin reformist anlayışlarının sonucu olarak... anti-Marksist tavrı içinde olmak, Merkez yöneticilerinin görüşlerinde... legal Marksist ve Dr. H.K. ideolojisinden etkilenecek komlocu bir tavrı söz konusudur. Ve Merkez yöneticilerinin politikası anlatılırken "ikinci Enternasyonal dönemlerinin", devrim haini Kautsky klğinin vatan savunucusu politikasınının 1974 şartlarında devamından başka bir şey olmayan..." (s:16)

Görüldüğü gibi bunlar Marksist-Leninistlerin ideolojik tartışmalarında kullandıkları kelimelerdir, terimlerdir. Marksist-Leninistler izlenen politikanın devrimci değil reformist olduğuna inanıyorlarsa, elbette "reformist" nitelmesini kullanacaklardır; komlocu bir tavrı söz konusuysa elbette "komlocu" nitelmesini kullanmaktan çekinmeyeceklerdir; eğer sosyal -şövenizm yapıyorsa elbette "ikinci enternasyonal dönemlerinin, devrim haini Kautsky klğinin vatan savunucusu politikası"nın izlendiğini söyleyeceklerdir ! Marksist-Leninist tavrı budur. İzmir İl yöneticileri de böyle davranmışlardır. İdeolojik tartışma üslubu dışına çıkmamışlardır. Genel Merkez yöneticilerinin ~~bilgiççe~~ kullandıkları "bilgiççe" (s:22) gibi terimlere rağbet etmişlerdir!

Genel Merkeze göre, İzmir İl örgütü "birkaç cimbızla ayıklanmış noktayı" yaygınlaştırmaktadır. İzmir İl ~~örgütü~~ yöneticileri Genel Merkeze yolladıkları mektupta Parti programındaki emperyalizm-finans kapital ilişkileri, hakim sınıflar arasındaki çelişki ve ilişkileri, orta burjuvazi ve CHP tahlilleri, tarım meselesi konularıyla CHP ve cephe politikasını, Kıbrıs meselesi ve sıkıyönetim konularında izlenen politikayı eleştirmişlerdir. Burada görüldüğü gibi Genel Merkez ideolojik-politik bütünlüğü içinde eleştirilmektedir. Hal böyle i ken MYK, İzmir İl yöneticileri ni "birkaç cimbızla ayıklanmış noktayı yaygınlaştırma" suçlamakta sakınca germemektedir.

Ayrıca 16. sayfanın dördüncü paragrafında dikkati çeken bir diğer nokta da şudur: İzmir İl yöneticilerine ait olduğu söylenen bir cümle, İzmir İl örgütünün bültende yayımlanan mektubunda yoktur. İzmir İl örgütünün mektubunun tamamı değil, ancak bir kısmı mı bültende yayımlanmıştır ?

Söz konusu cumlede şöyle denmektedir : "varsın reformistler burjuva demokrasisinin kurumlaşması ve kökleşmesi için reformist görüşlerini savunmaya devam etsinler..." Gerçekten de TSİP programında (ilke, sayı 7, sayfa 131) şöyle denmektedir: "TSİP ülkemizde demokrasinin temel taşı ve gerçek savunucusu olarak kalacak, demokrasi nin gelişmesi, emekçi kitlelere malolup kökleşmesi, kurumlaşması için mücadele edecektir." TSİP Genel Merkez yöneticilerinin reformist ideolojisinin bir yansımasını da burada görüyoruz. Progra-

ramda demokrasinin, yani burjuva demokrasisinin kurumlaşmasından bahsedilmektedir. Oysa biz biliriz ki, Marksizm-Leninizmin "Devlet ve İhtilâl" teorisi, burjuva devlet mekanizmasının ve buna bağlı olarak burjuva demokrasisinin "kırılıp, parçalanmasını" öngörür. Burjuva demokrasinin devlet çarkının parçalanmasına bağlı olarak lağvedilecek, yerine, burjuva demokrasinin tam tersine "proleterya için demokrasi, burjuvazi için diktatörlük" niteliğini taşıyan "işçi sınıfı demokrasisi" kurulacaktır.

Daha sonra Genel Merkezin ideolojisini ve politikasını bu şekilde eleştirenlerin "olağan üstü kongre" istemekle yükümlü oldukları söylenmektedir. (s:17) Bu konuda söylenecek iki şey var; 1.si, kongrenin "olağanüstü olması mantiken imkansızdır, çünkü daha ilk kongre yapılmamıştır. 2.si Teşkilat toplantısında kongrenin bir an önce toplanması Devrimci Kanat tarafından istenmiştir. Genel Merkezin samimiyetsiz tutumu bu konuda da ortaya çıkmıştır. Daha önce nisan ayında başlayacağı bildirildiği halde, kongreler ancak Haziran ayında başlayabilmiştir. Büyük Kongre de Ağustostan Ekime ertelenmiştir.

TSİP Genel Merkezi iddia ettiği gibi (s:17) ideolojik mücadelenin gelişmesine yardımcı olmamıştır. Aksine, değişik düşüncelerin alabildiğine yayılmasına, tartışılmasına engellemiştir. Bir muhalefetin, yani Devrimci Kanadın varlığını kabul etmekte, fakat muhalefete örgütlenme ve görüşlerini, yayın organı dahil çeşitli şekillerde yayma hakkını tanımamaktadır. Organ içinde farklı ideolojik görüşlerin tartışılmasından yana olmak, ideolojik mücadelenin gelişmesini teşvik etmek demek değildir. Organ içinde tartışma ve eleştiri zaten olacaktır. İdeolojik mücadeleyi tanımak, muhalefetin örgütlenmesini ve sesini bütün Parti örgütlerine, sosyalist kamu oyuna ve giderek kitlelere duyurmasını sağlamaktan geçer.

Genel Merkezin İzmir İl örgütüne yolladığı mektubun "parti kavramı, parti disiplini" başlıklı bölümünde, İzmir İl yöneticileri parti kavramını "tahrip etmekle" suçlanmaktadırlar. Şimdi bültenin 12. sayfasına dönelim ve İzmir İl örgütünün mektubundan bir bölüm aktaralım:

Genel Yönetim Kurulu'nun almış olduğu karara göre 1975 Eylül'ünde yapılacak seçimlere Parti olarak girmemiz gerekmektedir. Böyle bir girişimle zorunlu olarak tabelâ teşkilatlanmasına gidileceği açıktır. Bu, TSİP gibi sosyalist kitle partisinin kısa zamanda sağ sapma olmasını sağlayacaktır. Aynı zamanda Parti'nin örgütlenme ilkeleri çiğneneceği için Parti'ye bir hantallık getirecektir. Sosyalist bir kitle partisinin böyle olması, anarşi ortamından gelmiş olan kadrolarda parti kavramının yerleşmesini değil, bilakis partisizliği yayaçacaktır."

Buradan da açıkça görüldüğü gibi İzmir İl yöneticileri parti kavramını her şeyin üstünde tutmakta, bunun bir ifadesi olarak, parti kavramının yerleşmesini engelleyecek girişimlere karşı çıkmaktadırlar.

Genel Merkez daha sonra disiplin konusunu ele almakta ve Devrimci Kanada "Parti henüz gelişme, partileşme aşamasındadır, bir işçi sınıfı partisinin disiplini bu döneme gerekmez" görüşünü malxetmeye çalışmaktadır. (s:18) Oysa biz hiçbir zaman disiplinsizliği savunmadık. Pratikte disiplinden, ideolojide demokrasiden yana olduk. Ancak disiplin adına ideolojik mücadelenin engellenmesine kesinlikle karşıyız.

18. sayfada yine "MYK'da Dr. un görüşlerinin hakim olduğu" varsayım olarak kabul edilmektedir. Oysa bu, bir varsayım değil, Genel Merkez yöneticilerinin de defalarca belirttikleri gibi, bir gerçektir. Kaldı ki, İzmir il yöneticileri eleştirilerini varsayımlar üzerindeki değil, objektif gerçekler üzerine temellendirmektedirler. Bir örnek vermek gerekirse, Genel merkezin koymuş olduğu biçimiyle emperyalizm-Türkiye ilişkilerini, hakim sınıfların kendi aralarında ki çelişki ve ilişkileri programa ve Kitle'ye dayanarak eleştirmektedirler. Bu arada Dr. da eleştirilmiş olmaktadır. Çünkü Genel Merkez yöneticilerinin her fırsatta belirttiği gibi, Parti programı Dr.'un toplumsal tezlerine dayanmaktadır. Hal böyle iken, Genel Merkez yöneticileri bun "varsayım" olarak nitelendirmektedirler. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür.

Genel Merkeze göre "ideolojik mücadelenin olabilmesi için ideolojinin olması gerekir. Doğru. Şu dönemde TBİP içinde Genel Merkezin reformist ideoloji siyle Devrimci Kamadın savunduğu Marksizm-Leninizm arasında mücadele ön plana çıkmıştır. Bu ideolojiler arasında temelli ayrılıklar vardır. Bunların bir kısmına bu yazı çerçevesinde değineceğiz.

Genel Merkezin mektubunda daha sonra disiplin konusunda yazılanlar İzmir il Yönetim Kurulunun eleştirilerine bağlanmakta ve şöyle denmektedir: "İzmir ilinin gelişme süreci gözlenecek olursa, disiplin kurallarını ve parti kavramlarını hiçe saymaya doğru bir gelişmenin olduğunu görmek mümkündür. (s:19) İzmir il yöneticilerinin mektubu ne kadar İLKELİ, somut ve tutarlıysa Genel Merkezin mektubu da o kadar İLKESİZ, soyut, demagoji kokan ve muğlak bir yapıya sahiptir. Bu muğlaklığı, demagojik yapıyı disiplin konusunda da görüyoruz. Sayfalarca disiplin anlatıldıktan sonra, İzmir il örgütünün disiplinsiz ilan edilmektedir. Neden disiplinsizlik yapmışlardır İzmir il yöneticileri? Genel Merkezin ideolojisine ve politikasına tutarlı, somut, ilkeli, sistemli bir biçimde karşı çıkıp bu konuda öneri getirmek ve bunu Parti işleyişi içinde yapmak disiplinsizlik midir? İzmir il yöneticilerinde Genel Merkezin ifadesiyle "bu partiye bu kadar disiplin" (s:19) anlayışının hüküm sürdüğü nereden çıkarılmaktadır? İzmir il örgütünün mektubunda disiplin konusu tartışılmamaktadır, Genel Merkezin ideolojisi ve politikası tartışılmaktadır. Çünkü biz, daha önce de belirttik, pratikte disiplinden, ideolojide demokrasiden yanayız (ideolojik mücadeleden) yanayız. Eğer genel Merkez İzmir il örgütünün disiplinsizliğine "...bir hayli ayrıntılı bir ideolojinin olması gerekir ki, üzerinde tartışılmak ve eleştiri, giderek ideolojik mücadele mümkün olabilsin. Bu olmadığı takdirde, ideolojik mücadele değil, fraksiyonların birbirine yönelttikleri tahrip söz konusu olur. Ve o zaman disiplinden söz edilemeyeceği gibi, parti disipliniçiğnenmeden ideolojik mücadele verme olanağı ortadan kalkar." (s:18) mantığıyla karar veriyorsa, hiç kimsenin şüphesi olmasın ki ortada devrimci bir ideoloji vardır. Genel Merkez yöneticileri: "Parti içinde, sağ sapmanın aksine sol sapma içinde olan arkadaşlar Parti merkezine karşı muhalefetlerini ideolojik bir muhtevaya büründürmüşlerdir..." (s:3) diyerek bu gerçeği itiraf etmektedirler. Ama önce kabul ettikleri bu gerçeği, daha sonra inkar etmekte sakınca görmemektedirler!

Genel Merkezin mektubunda İzmir il örgütünün "öne sürdüğü görüşlerin ideolojik bir ayrılık ve eleştiri niteliği taşımadığı" ileri sürülmektedir. Oysa ideolojiler arasında, daha öncede belirttiğimiz gibi, temelli ayrılıklar vardır. Şimdi bunları görelim.

Emperyalizm-finans kapital ilişkisi ve çelişkileri konusunda terimlerinde üzerinde duran İzmir il yöneticilerini Genel Merkez yöneticileri kelimelerle oynamakla suçluyorlar. Oysa bu konuda Genel Merkez yöneticilerinin iddialarının tam tersine kelimeler hayati önem taşımaktadır, kelimeler üzerinde önemle durulmalıdır. Çünkü yakın geçmişte ağırlık kazanan ve halende varlıklarını sürdüren Parti-Cephe ve THKO çizgilerinin görüşleri bu noktadan kaynaklanmaktadır. Bu çizgiler "emperyalizmin bütünlüğünün" ve emperyalizmle Türkiye hakim sınıflarının içiçe geçmiş ve kaynaşmış olduğu noktasından hareket etmekte ve bu ilişkiyi temel alan mücadele biçimleri önermektedirler. İzmir il Örgütü, Parti-Cephe ve THKO'nun ideolojileri açısından, emperyalizm-finans kapital ilişkisi ve çelişkisi üzerinde bu nedenle bu kadar hassasiyetle durmaktadır.

Öte yandan Genel Merkez yöneticileri "İzmir il yönetim kurulundaki arka-

daşlarımız bu terimlerin -bağımlı ve ortak terimlerinin- doğru olduğunu kendileri de kabul etmekle birlikte, programda finans-kapital-emperyalizm ilişkisi-çelişkisini birbirinden farklı üç şekilde ortaya koyduğunu ileri sürerek, TSİP'in sosyalist kadroları toplıyamamasına neden olarak da bu tür yanlışları göstermektedirler" diyerek İzmir İl yöneticilerinin söylediklerini açıkça tahrif etmektedirler. İzmir İl yöneticileri kadroların toplanamamasına neden olarak, sadece -genel merkezin ifadesi ile- bu "tür" yanlışları değil, TSİP Genel Merkez çizgisinin bütün olarak SAĞ İDEOLOJİ VE POLİTİKASINI görmektedirler. "Bu tür" yanlışlar genel sağ ideoloji ve politikanın bir parçasıdır.

Genel Merkez yöneticilerinin emperyalizmi ve onun finans-kapitalle olan ilişki ve çelişkilerini çok iyi kavradıklarını ve aktardıklarını kabul edebilmek için herşeyden önce Genel Merkezin emperyalizm konusundaki görüşlerini incelememizde de büyük yararlar vardır. Genel Merkez bülteninin 21. sayfasında şöyle diyor:

"Emperyalistler arası çelişkinin inkarı kadar, tekeller arası çelişkilerin inkarı da imkansızdır. Oysa emperyalizmi n bütünlüğünden, tekelci sermayenin bütünlüğünden rahatlıkla söz edilebilmektedir. Öte yandan, ~~uluslararası~~ ABD, AET emperyalizmi arasındaki ilişki ve çelişkiler çeşitli yazılarda ortaya konurken, bir diğer uçta düşülebilecek hataya, yani emperyalistler arasında ~~yeni~~ bir paylaşım savaşı olabileceği yönündeki "Aydınlık" dergisinde ifadesi ni bulan görüşe kapılmamak için de dikkat gösterilmiştir."

Gene PDA antipati sinden yararlanarak ilkel bir şekilde Leninist emperyalizm anlayışına dil uzatılıyor. Oysa bu görüşe, yani emperyalistler arası savaş meselesine Marksist-Leninistler nasıl bakarlar, onu görelim. Gerçekten belirtelim ki Aydınlık dergisinde söz konusu edilen, ABD ile AET arasında değil, emperyalist-kapitalist ülkeler arasında değil, ABD ile SSCB arasında bir paylaşım savaşının olabileceği görüşüdür. Bültenin 2. sayfasında "Ve emperyalizm çağı Lenin'den bu yana nitel değişikliğe uğramadığı için" dendiğine göre bu konuda Lenin'in ne dediğine bakmakta yarar görüyoruz:

"Bir zamanlar, örneğin 1909'larda katıldığı Marksizmi iyice bırakmış olan Kautsky'nin de içlerinde bulunduğu bir kısım burjuva yazarları sermaye enternasyonalizasyonunun en belirgin bir ifadesi olan uluslararası kartellerin, kapitalist rejim içinde yaşayan halklar arasında barış umudu doğurduğu kanısındaydılar. Teorik açıdan alınırsa bu görüş tamamen saçmadır; pratikte ise en kötü cinsten bir oportünizmin hiç te dürüst olmayan bir savunma şekli ve sofizm -yani saf-satacılık- anlamına gelmektedir. Uluslararası karteller, kapitalist tekelleri n günümüzde hangi noktaya kadar gelişme gösterdiğini, kapitalist gruplar arasında mücadele konusunun ne olduğunu göstermektedir; bu son nokta çok önemlidir; yalnız onunla bile -yani kapitalist gruplar arasında ki mücadele ~~kile-~~ olayların ekonomik ve tarih anlamını çözebiliriz, çünkü mücadelenin BİÇİMLERİ değişebilir, nitelik m özel ve geçici sebeplere bağlı olarak değişmektedir de ama mücadelenin ÖZÜ, sınıflara ilişkin MUHTEVASI, sınıflar mevcut olduğu ~~değişmez~~ değişmez... Kapitalistler dünyayı paylaşıyorlarsa, bunu kendilerinde bulunan hain duygulardan ötürü değil, ulaştıkları yoğunlaşma derecesi, kar sağlamak için kendilerini bu yola baş vurma zorunda bıraktıkları için yapıyordular. Ve dünyayı mevcut "sermayeleri" "güçleri" oranında paylaşıyorlar, çünkü kapitalizmin ve meta üretimi sisteminin mevcut olduğu bir ortamda daha başka bir paylaşım şekli söz konusu olamaz. Şu da varki, ekonomik ve siyasi gelişmeye göre güçler de değişmektedir. Olayların ardındaki gerçeği kavrayabilmek için güçler arasında ki ilişkilerin değişmesi ile hangi meselelerin çözülmüş olduğunu bilmek gerekir. Bu değişikliklerin SALTekonomik mi, yoksa EKONOMİ ÖTESİ-örneğin askeri- bir nitelik mi taşıdığı meselesi, kapitalizmin şu içinde bulunduğumuz çığına ilişkin hiç bir temel fikri değiştiremeyecek ikinci derecede bir meseledir. Kapitalist gruplar arasındaki mücadelenin ÖZÜ meselesinin yerine, bunların-bugün için barışçı, yarın için barışçı olmayacak, öbür gün için yine barışçı olmayacak- biçimleri meselesine geçirmek, bir sofist-yani

safsatacı - gi bi hareket etmekten başka birşey değildir. " Emperyaliz S: 93-94)

Dilimiz varmıyor ama Lenin de "bilgiççe" di yalektiğin çelişme kanunu herhalde eksik kavramışlığından meseleyi ekonomik boyutlarıyla ve kapitalizmin ekonomik kanunlarıyla koyuyor ve safsata ile değil meselenin sınıfsal ÖZÜ ile ilgi leniyor. Bu anlamda Lenin çağını yaşıyan dünyada emperyalistler arası yeni bir paylaşım savaşı mümkündür, bunun imkan dahili nde olması başka şey gerçekleşmesi ise ayrı bir şeydir. Meseleyi daha da u zatarak biçim üzerinde sofizme düşmekten kaçınmayı hak olarak bizde görüyoruz. Emperyalizmin Leninist kavranışı meselenin "abartılıp, uç noktaya vardırılması" demek değildir.

Biiz burada Genel Merkezin haki m sınıflar arasındaki ilişki ve çelişkileri şutarsız bir şekilde koyduğunu yalnızca dikkat çekerek geçeceğiz. Arka? daşlarımızın Kitle'de MC kurulmadan ve kurulduğu sırada çıkan yazılara şöyle bir göz atmaları bu konuda yeterli olacaktır. Ayrıca bu konuda ki kendi görüşlerimizi n daha etraflı olarak çeşitli tartışmalarda yeniden koyacağız.

CHP konusunu Genel Merkez kendi görüşlerinin değiştiğini, başlangıçta CHP'yi yanlış tahlil ettiğini kabul etmektedir. Ancak bültende CHP meselesi kaydırılarak özellikle orta burjuvazi terimi üzerinde sayfalarca durulmaktadır Genel Merkez yöneticileri bize göre orta burjuvaziye statik bir yaklaşım içersindedir. Bizim orta burjuvazi konusunda ki görüşlerimiz şunlardır:

Finans-kapitalistlerin dışındaki burjuvaların oluşturduğu orta burjuvazi homojen ve istikrarlı bir yapı göstermez:

a) Ekonomik ve siyasi iktidara elinde tutan finans-kapitalistlerin özellikle üretim, pazarlama, hammadde, kredi alanlarında tekelci baskılarına maruzdur. Bu yüzden tekelci işleyişin hoşnutsuzdur.

b) Ama kendisi de sürekli olarak büyümek, finans-kapitale dahil olmak özlemini de içinde taşır.

c) Orta burjuvazi sürekli olarak bir hareketlilik gösterir. Bunlar arasından finans-kapitale dahil olacak şekilde sürekli büyüyen olduğu gibi, kendi aralarında ki rekabetten ve tekelci baskı sonucu küçük-burjuvazi içine gönderilen kesimleri de vardır. Ayrıca kapitalizm olduğu muddetçe küçük-burjuvazi arasında ve pre-kapitalist sömürücü sınıfların temsilcilerinden orta burjuvaziye katılanlar olacaktır.

Ekonomik ve siyasi alanda tutarlı veya anti-monopolist tavır aldıklarını söylemek yanlıştır.

a) Özellikle finans-kapitale dahil olması beklenen kesimlerin anti-monopolist olması beklenemez.

b) Geri kalan kesimlerinin anti-monopolist olması düşünülse bile sınıf karakterlerinin burjuva-kapitalist- olduğu u nutulmamalıdır.

TSİP ve Kıbrıs Politikası:

Dünya işçi sınıfının tarihi boyunca, savaşlar sosyalistler ve işçi sınıfı örgütleri için önemli sınavlar oldular. Savaş ve milliyetçilik konusunda doğru tavır alanlar, bu sorunlara işçi sınıfının bakış açısından bakabilenlerdi Onların tercihi ne dar milliyetçilik kalıpları yönünde oldu, ne de pasifistlerin barışseverlik palavraları yönünde oldu. İşçi sınıfı sosyalistleri, mücadele tarihlerinin bugüne kadar bu konuda sosyalizmin temel prensiplerini kendilerine rehber edinerek, dünya işçi sınıfı ve tüm emekçi halkların kurtuluşu yolunda kalıcı adımlar attılar. Savaş sırasında, kendi ülkelerinin burjuvazisiyle anlaşarak dünya işçi sınıfına ihanet edenler ise "sosyal-şövenler" olarak tarihin çöp tenekesine atıldılar.

Lenin, savaş ve sosyalizm sorunlarını, şövenizmin ve oportünizmin bağını işçi sınıfının savaş karşısındaki tavrını 11. enternasyonalin çöküşü meselesine en önemli konulardan biri olarak sürekli işledi ve geliştirdi. Lenin, sosyalizm ve savaş meselesine, yanılğılara yer vermiyecek kadar belirgin ve açık bir şekilde sosyalizmin temel prensiplerinden biri olarak dünya işçi sınıfına ve tüm emekçi halkların kurtuluş mücadelesine mal etti.

11. Enternasyonalin çöküşü bu noktada kendisini gösterdi. Bu durumu Lenin şöyle özetliyor:

liktir- aslında meseleye savaşın sınıf karakteri meselesidir; bu savaş neye çıktı, hangi ~~sınıflar~~ sınıflar savaşıyorlar ve hangi tarihi-iktisadi şartlar savaşın çıkmasında etkili oldular ?..." (Sosyalizm ve Savaş) 32 Bu noktadan hareket ederek Kıbrıs meselesini detaylandırmak yararlı olacaktır.

SAVAŞ HANGİ TARİHİ-İKTİSADİ- ŞARTLARDAN NİÇİN ÇIKTI:

1571 -Osmanlılar Kıbrıs'a Venedik Cu mhuriyetinden bir yıl kadar süren bir savştan sonra aldılar.

1878 -Osmanlı devletine Çarlık Rusyasından gelecek bir saldırı esnasında İngilizlerin desteğinin kazanılması için adanın yönetimi İngilizlere bırakıldı.

1914 -İngiltire adayı ilhak etti .

1923 -Lozan anlaşmasıyla adanın İngilizlere ait olduğu İngilizler tarafından resmen tanındı.

1931-1920 lerden beri sol nitelikte gelişen bağımsızlık hareketi 1931 de İngilizlere karşı toplu direniş hüviyeti kazandı. Direniş bastırılarak siyasal faaliyetler yasaklandı.

1941 de kurlan AKEL 1946 da adanın engüçlü siyasal kuruluşu haline geldi. AKEL'e bağılı unsurlar İngilizlere karşı örgütlenirken, faşist Grivas denetimindeki EOKA da İngilizlere karşı tedör hareketlerini sürdürüyordu.

1960 -Kıbrıs cumhuriyetinin bağımsızlığı resmen ilan edildi. İngiltere, Yunanistan Türkiye'yi garantör devletler sayan anlaşma imzalandı. Makarios devlet başkanı, Fazıl Küçük ise başkan yardımcısı oldu. Bu anlaşmayla İngiltere üsler alıyor, Nato üyesi Türkiye ve Yunanistan adada askeri birlikler bulundurabiliyorlardı. 1960 lardan sonra AKEL'in güçlenmesinden kuşkulanan ABD, SSCB ile artan ticari ilişkilerden de kuşkulanan teknik, ekonomik, kültürel ilişkiler barış gönüllüleri yoluyla adada kol salmaya başladı. ABD, TMT ve EOKA arasındaki çatışmaları tezgahlıyarak adanın taksime gitmesine çalışıyor.

1964 -Olayların gelişmesiyle beraber ~~adanın taksimine~~ Türkiye adaya çıkartma yapmak istiyor. ABD Türkiyeye Kuzeyde bir üs vererek ENOSİS'i gerçekleştirmek amacıyla çıkartma yapmayı engelliyor. Fatah Makarios'un SSCB'ne yaklaşan tavrı ve demokratik güçlerin tutumu ABD nin planının suya düşmesine sebep olmuştur. Türkiye'nin sertleşin tutumu Sovyetler Birliğinin ENOSİS'e karşı çıkması ve ülkede güçlenen bağımsızlık akımı bundan sonra Makarios'u daha tutarlı bir tarafsızlık ve bağımsızlık politikasına itti. Bu sıralarda Sovyetler Birliğinin attığı Türkiye'nin desteklediği federasyon tezi Makarios, AKEL, Yunanistan tarafından red ediliyor.

1967 -Yunanistanda faşist bir cunta iktidarı ele aldı. Cuntayla ciddi çelişkileri olan Makarios'a CIA ile ortak komplo hazırlıklarına girişiliyor.

1968 -Olayların % 90 ını alan Makarios yeniden Cumhurbaşkanı oldu.

1970 -Makarios'a suikast teşebbüsü yapıldı.

1971 -EOKA lideri Grivas adaya gönderildi. Kurulan EOKA-B Makarios ve tüm ilerici, anti-emperyalist demokratik güçlere karşı terör eylemlerini başlattı. Bu arada Türkiye'de de faşist iktidarlar birbirini kovalıyordu.

1973 -EOKA-B seçimleri engellemeye çalıştı. Buna rağmen Makarios seçimlere rakipsiz katıldı ve kazandı. EOKA-B nin Makariosa karşı yürüttüğü terör eylemleri bütün şiddetiyle devam ediyor.

15 Temmuz 1974 - Faşist Samson darbesi vuku buldu.

CIA ve onun u sağı durumundaki faşist Yunan cuntasının işbirliği ile gerçekleştirilen darbeden emperyalizm ve faşizm şunları amaçlıyordu:

1- Makarios'un, adanın bağımsızlığını savunan, bir nato üssü haline gelmesini engelliyen, ENOSİS'i red eden ve ülke içi demokrasiden yana olan yönetimi yıkmak, anti-emperyalist, anti-faşist bütün güçleri ezme,

2- Adanın bir ABD, NATO üssü olmasını sağlamak, Akdenizdeki güçler dengesini kendi lehlerine bozmak, son derece önemli olan Süveyş kanalının istediği gibi kontrol etmek,

3- Yunanistanda, ülke içinde beliren bölünmeleri, halkın şöven duygularının okşanması ve dikkatinin dış sorunlara çekilmesi suretiyle bir süre engelleyebilmek ve faşizmin varlığını bir süre daha koruyabilmek,

4- Güven duymadığı Ecevitte darbe vurarak, 12 Mart şartlarını geri getirmek, koyu amerikancı kesimlerin yardımıyla AET ile gelişmekte olan işbirliğini kösteklemektir.

ABD emperyalizminin Kıbrıs'ı NATO üssü haline getirme emelliri iki yoldan gerçekleştirebilirdi: ENOSİS veya TAKSİM.

Faşist Yunan darbesiyle gerçekleşecek ENOSİS veya ENOSİS'e yakın bir çözüm ABD için daha güven vericiydi. Çünkü mesele tamamen kendinin kontrolü dahilinde gerçekleşecekti. Taksim çözümü ise o tarihlerde ancak Türkiye'nin adaya müdahalesiyle gerçekleşebilecek bir çözümdü. Bu ABD'nin kesin tercihinin olmamakla beraber, NATO kontrolündeki bir ordu tarafından yapılan bir işgal halinde sonunda bir NATO işgali olmakta ve bu ordularda en sonunda ABD emperyalistlerinin o bölgedeki jandarmalığını yapmaktadır.

Bu iki çözümden birincisinde taksim, tamamen ABD kontrolünde olan faşist Yunan cuntasının lehinde olacak, 2.sinde ise AET ye tercihlerini gittikçe artan bir şekilde koyan Türkiye finans-kapitali lehinde çözümlenecekti. Bu durumda ABD'nin 1. tercihi yapması doğrudur fakat tekrar etmekte yarar var; iki çözüm de sonuçta NATO lehine çözümdür.

Türkiye finans-kapitalinin ise 20 Temmuz 1974 de Kıbrıs'a çıkartma yapmasının sebepleri kısaca şöyle özetlenebilir:

1- Akdenizin en stratejik bölgelerinden biri olan , Akdenizdeki güçler dengesinin hassas belirleyicisi, Süveyş yolunun kapısı Kıbrıs'ta önemli bir hakimiyet sağlayarak uluslararası kapitalist sistemde daha geniş bir prestij sahibi olabilmek. ABD ile özellikle AET ile çıkar ilişkilerinde söz haklarını arttırabilmek.

2- Kıbrıs'ın zengin ekonomi kaynaklarına el koymak, kendisine yeni, daha tatlı yatırım alanları yaratmak.

3- Türkiyede gelişen gevrimci ve demokratik mücadelenin, oldukça müsai olduğu için şövenizm kışkırtmasıyla işçi sınıfından ve emekçi halktan tecrit olmasını sağlamak. Sömürüsünü şövenizm perdesi arkasında daha rahatlıkla sürdürebilmek.

4- Kıbrısta, özellikle Rumlar arasında giderek gelişen anti-emperyalist anti-faşist mücadelede Türk emekçi halkını şövenizm kışkırtmalarıyla, taksim yoluyla tecrit etmek, kendisini sevimli göstererek oradaki sultasını çok rahat bir şekilde devam ettirmek.

Yukarıda gördüğümüz gibi, Kıbrıs, Türkiye hakim sınıflarının açısından büyük önem taşımaktadır. Kıbrısı kaybeden bir burjuva iktidarının, hakim sınıfların çeşitli kesimlerinin desteğini kazanmasına imkan yoktur. Nitekim Ecevit, Kıbrıs konusunda müdahale noktasına varmıştır. Ecevit mevcut şartlardan yararlanarak, bu müdahaleyi Türkiye hakim sınıflarını kendi çevresinde birleştirmek için de kullanmıştır.

Burada şu soru akla gelebilir : Nasıl oluyor da ABD emperyalizmine bağımlı ülkelerin hakim sınıfları efendilerinin hakimiyeti dışında böyle girişimlerde bulunabilmektedirler ?

Bütün gelişmeleri ABD emperyalistlerinin planladığı ve onların izni olmadan "hiç bir şeyin yapılamayacağı" anlayışı yanlıştır. Tam tersine bugün ABD emperyalizminin yıldız sönmektedir ve dünyanın her tarafında gerilemektedir. ABD emperyalizmine bağımlı hükümetlerin ülkelerin hükümetleride zaman zaman efendilerine kafa tutabilmekte ve bazı konularda nisbeten bağımsız hareket edebilmektedirler. Dünyadaki çeşitli gelişmeler buna imkan vermektedir. Yakın zamanda kadar ABD emperyalizminin denetimini altında olan Avrupa ve Japon emperyalistleri gittikçe bağımsız güçler olarak ortaya çıkmakta ve ABD emperyalizmiyle rekabete girmektedirler. Bu gelişmeler emperyalizme bağımlı ülkelerin, emperyalistler arasındaki gelişmelerden yararlanarak nispeten kendi inisiyatifleriyle hareket edebilmelerine etken olmaktadır.

Yukarıda sınıf karakterini kısaca açıkladığımız böyle bir savaşın desteklenmesini ki mese sosyalistlerden bekli yemez. Böyle bir savaş desteklemek, sosyalistlerin gözünde dünya işçi sınıfına ve emekçi halklarına ihanetten başka bir şey değildir. Bu sosyalistlerin her türlü savaşın gözü kapalı muarız olduklarını göstermez.

Sosyalistler savaştan yana degillerdir. ama savaşların sosyalizm kurulana kadar bir zorunluluk olarak kalacağını bilir ve gerici savaşlara, emperyalist savaşlara karşı olurken, ilerici ve haklı savaşlarda yani kurtuluş savaşlarında ezilen sınıfların ezenlere karşı savaşlarından yanadırlar ve bunları desteklerler.

Şimdi buradan hareketle, TSİP merkez yöneticilerinin Kıbrıs konusundaki politikalarının eleştirisine geçebiliriz:

TSİP yöneticileri, reformist anlayışlarının sonucu olarak ilerici anti-monopolist CHP tahlillerinden doğan CHP kuyrukçu luğu dolayısıyla bilhassa dış meselelerde hakim sınıfların çıkarlarını savunma du rumuna düşmüşlerdir. Bu Kıbrıs olaylarıyla iyice su yüzüne çıkmakla beraber daha evvelcede mevcuttu.

Bu kuyrukcu politikayı anlamamızda Kitle 11 daki bir yazı oldukça yararlı olacaktır: "...Ülkemizin bir petrol araştırma gemisinin Ege'de araştırmaya çıkması, Türkiye hükümetinin zorunlu olduğu şahsiyetli bir prestij gösterisi iken ve en önemlisi en doğal hakkı iken, Yunan ordusu"teyakkuz"a geçirildi.."

Bu yargıya şu noktadan varılmaktadır: -Böyle bir davranış ABD isteklerine ters bir davranıştır, öyle ise bunun anti-emperyalist bir tavır olması gerekir? Gerçekte durum böyle değildir, hükümet doğrudan doğruya AET güvencesi ile hareket ederek, o zaman ABD ye gösterdiği çıkışlardan birini yapmıştır. Bu durumda "Bu, ülkemizin en doğal hakkıdır." demek, hakim sınıflarla aynı ağızdan konuşmak demektir.

Aynı CHP kuyrukçusu anlayış, Kitledeki aşağıdaki yazının çıkmasına izin vermiştir, çünkü kendi görüşleriyle bir fark yoktur:

"Şu"kita sahanlığı" sorununu başımıza saranlara ne denli teşekkür etsek azdır. Sorunun hukukla, teknikle ilgili yanının, diplomasiyi yıllar yılı salt protokolde gören Allahlık "hariciyemizin yürekler acısı ihmal birikimine rağmen eninde sonunda lehimi ze tecelli edeceğinden kuşquamuz yok. Çünkü Ege konusunda yerden göğe kadar haklıyız, oğayın kişiliği olan, bağımsız bir dış politika izlemeye karalı Ecevit yönetimi sırasında patlak vermesine ayrıca sabaptan akşama ~~katır~~ dua etmek gerekiyor..."

Bu konu da doğru tavır, ABD emperyalizminin kita sahanlığı meselesinde çok yönlü planlarını teşhir etmek, Türkiye ve Yunanistan finans-kapitalleri arasında daha fazla kar etmek hırsından doğan çekismeyi kitlelere anlaktı. Tabii CHP nin illede anti -emperyalist olması gerekince bu yapılamadı.

Aynı tutumun bir devamı olan faşist Sampson darbesiyle Türkiye'nin müdahalesi arasında ki devrede de MYK'nın aldığı tavra göz atmakta yarar var. TSİP merkez yöneticileri, "Türkiyenin bu durumu,Rum kesiminin bir iç sorunu gözüyle nitelmesi mümkün değildir." diyerek, "Türk hükümetinin oğaya aktif bir tavırla eğilmesi... gerekli ~~bir~~ tedbirleri cesaretle alması gerekir." diyerek hükümete çıkartma yapmasını salık vermektedirler. Bu cümlelere başka anlam vermek mümkün değildir. Çünkü bu anlamı içeren birçok cümle Kitle'de yer almaktadır."Türkiye adaya müdahale etmek zorunda kalsa bile, bu müdahale mutlak adanın bağımsızlığına, demokratik ve meşru rejime yeniden dönülmesi için, en azından Makarios rejiminin ~~yeniden kurulumu~~ Bağımsız Kıbrıs Cumhuriyetinde yeniden kurulması için olmalıdır." şeklinde ki cümlede aynı anlamı içermektedir. Ahmet Kaçmaz, Ecevit'e yazdığı mektupta, Türkiyenin bu soruna aktif olarak eğilmesi gereğini vurguladıktan sonra şöyle devam etmektedir: " Hükümetimizin tutumunun bugüne kadar bu yönde olduğunu görüyor, halkımızın çıkarları ve dünya barışı açısından bu durumu memnuniyetle karşılıyor ve zorunlu herhangi bir müdahalenin tek amacının Kıbrıs'ın bağımsızlığının sağlanması olmasını diliyoruz."

MYK daha şimdiden, bir müdahale olsa bile Ecevit hükümetinin Kıbrıs'ın bağımsızlığına yöneleceğini zannetmektedir.Ecevit'in daha evvelki çeşitli davranışlarına çekinmeden anti -emperyalist yaftasını yapıştıran MYK, Ecevit'in uzun bir süreden beri Kıbrıs için savunduğu Federasyon tezini kulak ardı etmekteydi ki bu tezi SSCB 1963 lerde ortaya atmış, Makarios ve AKEL bu teze devamlı karşı çıkmışlardır. Bu tezden yana sadece Türkiye çıkmıştı. AKEL iki ayrı ~~toplantı~~ ulusal topluluğa dayanan çözümlerin yanlış olduğunu ileri sürerek Federasyon görüşünü red etti.Çünkü böyle bir çözüm doğrudan doğruya taksime yol açabilecekti. Ecevit 1973 lerde hala aynı şeyi savunuyordu.

Kıbrıs meselesi tahlil edilirken, müdahaleden önce ve hemen sonra, Marksizm Leninizm'in bize gösterdiği savaş tahlil yöntemi kullanılmadı, çünkü:" Bu savaşın sınıf karakteri nedir, hangi sınıfların politikasının devamıdır ?" gibi sorular ve buna verilecek cevaplar MYK'nın kuyrukculuğunu açığa çıkaracaktı, zaten o ara CHP'nin anti-monopolist'liğine, ilericiliğine, anti-emperyalistliğine o kadar dalmışlardı ki bu konuları hatırlamak akıllarına bile gelmiyordu.

CHP'yi anti-monopolist, ilerici diye tanıtan tahliller dış politikada CHP nin tutarlı bir anti-emperyalist politika izlediği yolundaki hatalı yorumlara sebep oldu.

20 Temmuz 1974 te Ecevit Kıbrıs olayları karşısında finans-kapitalin ve

ve TSİP yöneticilerinin istediği aktif tavrı aldı ve çırartma yapıldı. Tabii ki bu müdahale yapısı gereği TSİP yöneticilerinin istediği Bağımsız Kıbrıs yönünde değil, finans-kapitalin istediği taksim yönünde geliyecekti.

Türkiye'nin Kıbrıs müdahalesi parti yayın organlarında şöyle karşılandı; bunların sadece birkaçını görmekte yarar var:

"Diplomatik temaslar devam ederken, başbakanlık kendi deyimiyle "bütün demokratik yollar ve barışçı çözümler denenmiş, ancak kuvvetten başka dil tanımayan bir ülkenin direnci " ile karşılaşmıştı. Hükümet Kıbrıs'ta bağımsızlığını sağlamak ve demokrasiyi işler hale getirmek için mücadele kararı almıştır." Ki tle 19

"...öte yandan, Türkiye şahsiyetli bir tutumla savsaklama oyunlarına düşmiyerek müdahale hakkını kullandı." Kitle 19

"Amerikan emperyalizminin maşası durumundaki Yunan cuntasının Kıbrıs'taki faşist darbesi Türkiye'nin Kıbrıs müdahalesi sonucunu doğurmuştur. Ecevit hükümeti hareketin amacını, Kıbrısın toprak bütünlüğünü korumak ve zulüm altındaki Kıbrıs halkına yardım etmek, özgürlüğü götürmek olarak ifade etmiştir. Özellikle Başbakan Ecevit'te ifadesini bulan bu amaçlar, şüphesiz dünyadaki ve ülkemizdeki tüm demokratik ve barışsever güçlerin destekliyeceği hedeflerdir."

.....
"Hükümetimiz, adaya yapılan çıkartmanın bir istila olmadığını, amaç cıntamamen adada barışı ve demokrasiyi sağlamak olduğunu belirtmiştir. Türkiye hükümeti adaya sadece Kıbrıs'taki Türk soydaşlarımızın haklarını korumak değil, aynı zamanda Rum kökenli Kıbrıs halkınada demokrasi getirmek için müdahale edildiğini belirtmektedir. Gene Türkiye hükümeti, Kıbrısın bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü korumak amacını açıklamıştır. Ki tle 18

.....

Ecevit hükümetinin aldığı bu tavır, MYK tarafından o kadar beğenilmemiştir ki aylarca Ecevit hükümeti olan hükümet kitlenin 18. sayısında "hükümetimiz" olmuştur.

Daha evvelden ~~gü~~ de gördüğümüz gibi, TSİP yöneticilerinin sık sık sökününü ~~et~~ ettikleri "işçi sınıfının bağımsız politikası" maalesef artık sadece lafta kalmıştır.

MYK, bültende müdahalenin desteklenmesinin sebeplerinden birisini olarak Ecevitin attığı "barış, özgürlük, bağımsızlık" sloganlarını gösteriyor.

Emperyalistler ve gerici ler, tarih boyunca daima bazı "yüce" amaçlar uğruna savaştıklarını iddia etmişlerdir. Bugüne kadar hiçbir ülkenin, kendi işgalci ve müdahaleci siyasetini açıkça itiraf ettiği görülmemiştir. Başka ülkelerin topraklarını işgal edip, bağımsızlıklarını çığnıyenler, gerek dünya kamu oyunu, gerekse kendi ülkelerinin emekçi halkını aldatmak için "barış, özgürlük, uygarlık, adalet" gibi kavramların arkasına gizlenmeye çalışmışlardır.

Türkiye dede hakim sınıflar bu yöntemle sadece halkı değil TSİP yöneticilerini de aldatabilmişlerdir.

Aynı konuya Lenin de 1. Dünya savaşı meselesinde değinmektedir:

"Alman burjuvazisi vatani, özgürlüğü ve uygarlığı savunmak, Çarlık tarafından ezilen halkları kurtarmak, ve gerici Çarlığı yoketmek için savaş yaptığı yalanıyla işçi sınıfını ve emekçi yığınları aldatabiliyordu. Diğer emperyalist grubun başındaki İngiliz ve Fransız burjuvazisinin tutumunda farklı değildi. Onlar bir yandan Çarla ittifak ediyorlar, diğer yandan savaşı Alman militarizmi ve despotizmine karşı vatani, özgürlüğü ve uygarlığı savunmak için yürüttükleri iddiasıyla işçi sınıfını ve emekçi yığınları aldatıyorlardı." Sosyalizm ve Savaş

Bültende "amaçları bakımından mücadeleyi desteklemek" şeklinde bir görüş belirtilmektedir ki bu kesin yanlış bir görüştür. İfade şöyle:

"Şayet CHP yi tek yönlü ~~gü~~ değerlendirmekten ileri gelen eksiklerimiz gi derilmiş olsaydı ve müdahaleyi amaçları bakımından desteklediğimizi söylerken, CHP nin kaypak yapısından ötürü vaadlerini yerine getirmeme ihtimallerinin her zaman mevcut olduğunu -hatta tek ihtimal olduğunu- daha net bir şekilde koymuş olsaydık gereksiz, mesnetsiz tartışma ve kuşkulara yol açmamış olurduk."

Bu anlayışa göre destek yine gerekli, fakat eksik olan CHPnin kaypak ya-

pısının konmasıdır. Burada tekrarlamakta yarar var, CHP nin finans-kapital lehine politikası olaylar boyunca tamamen tutarlıydı, olaylar gideceği yere adım adım, gayet planlı bir şekilde vardı. İşçi sınıfı sosyalistleri sınıfsal karakterini böyle tayin ettikleri bir olayda hiçbir zaman "amaçları bakımından deS teklemek" gibi bir tavır almazlar. İşçi sınıfı sosyalistlerinin alacağı tavır mudahaleye kesin karşı çıkmaktır.

Ayrıca yukarıda "CHP nin kaypak yapısından ötürü vaadlerini yerine getirmeme ihtimalinin her zaman mevcut olduğunu -hatta tek ihtimal olduğunu- daha net bir şekilde koysaydık.." denilmektedir. CHP nin meseleyi taksime götüreceği görüşü az net bir şekilde değil, hiç konulmamıştır.

Konulan "meselenin emperyalizmin oyunuyla kötüye gidebileceği" görüşüydü, Ece vite en küçük bir atıf yapılmadığı gibi aksine ondan emperyalizmin oyunlarına karşı dikkatli olması da istenmiştir. Aşağıdaki alıntıda bunu açıkça görebiliriz:

"...ancak önemle dikkati çekmek istediğimiz nokta bu haklı amaçların ve iyi hiyetlerin emperyalist güçlerin oyunları karşısında olup bittilerle saptırılmasıdır." Kitle 18

TSİP yöneticileri İzmir İl yöneticilerinin, burjuvazinin emrindeki bir ordunun Kıbrısı istilasını, parti merkezinin desteklediği hakkındaki eleştirilere şu cevabı vermektedirler:

"...böylesine bir yanlışlık içinde olmalarının sebebi bütünsellik ilkesi dahilinde, parça bütün ilişkilerini kavrayabilecek ölçüde diyalektiği hazmedememiş olmaları ise, diğer bir sebebi de işçi sınıfı enternasyonalizmine inançsızlıkları ve güvensizlikleridir. Adada emekçi halk hareketi faşistler tarafından katli bir katli ama tabii tutulurken bu katli amı azaltabilecek bir durum ortaya çıktığında, buna karşı çıkılmasını rahatça önerebilmektedir."

Daha önce sürekli bahsettiğimiz gibi, savaş meselesine diyalektik yaklaşım savaşın sınıf karakterinin tahlillerini yapmayı gerektirir. Yoksa CHP ye ileri anti-monopolist yaftasını yapıştırarak orduyu "CHP iktidarının ordusu" ilan ederek ve buradan hareketle sosyalist sistemin desteğinin varolmasıyla, Türkiye'nin müdahalesinin, bağımsız Kıbrısı sağlayabileceğini söylemeyi değil. Yine diyalektik bize meselenin çözümünün olayların iç çelişkilerinde., iç dinamiğinde aranması gerektiğini gösterir. Dış dinamiğin, dış etkilerin abartılarak, tayin edici oldukları şekilde bir yargıya varılmasını değil. Aksi taktirde bu anlayış bizi "dışardan devrim ithaline" kadar götürür. Bunun üzerine artık biz İzmirli'den diyalektiği iyi hazmetmesini isteyenlerin bizzat kendilerinin bu işe epey muhtaç olduklarını söylemek kañiyor.

Gelelim enternasyonalizme inançsızlık meselesine; Lenin enternasyonalizmi şöyle tanımlıyor:

"Bir sosyalist, bir devrimci proleter, bir enternasyonalist başka türlü iddia eder. Der ki, savaşın karakteri saldırganın kim olduğu, ya da düşmanın kimin yurduna yerleştiğine değil, savaşın hangi sınıfların yaptığına ve bu savaşın hangi politikanın devamı olduğuna bağlıdır. Eğer savaş, gerici ve emperyalist ise, yani emperyalist, açgözlü, soyguncu, gerici burjuvazininin iki grubu arasında yapılıyorsa, her burjuvazi -en küçük ülkede bile- yağmaya katılır. O zaman devrimci proleteryanın bir temsilcisi olarak benim görevim, bir dünya kasaplığının dehşetinden korunmanın tek yolu olduğu için dünya proleter devrimini hazırlamaktır. Benim iddiam ülkem için değil -çünkü emperyalist burjuvazinin elerde oynaktan başka bir şey olmadığını düşünmeyen, zavallı, ahmak, küçük burjuva milliyetçisinin iddiasıdır.- dünya proleter devriminin hazırlanmasında propagandasında ve çabuklaştırılmasında olan payım açınsındandır." (Proletarya İhtilali ve Dönek kautsky s:142)

Enternasyonalizmin anlamı budur, enternasyonalistin, devrimci işçinin, sosyalistin görevi budur." Lenin

Lenin'den bir alıntı daha:

"Kendi burjuvalarının aynı derecede emperyalist tutumları hakkında belirsiz ve genel bir kaç söz veduygusal istek öne sürmekle yetindikleri halde bütün dikkatleridüşmanın sinsiliği üzerine çekerek kendi hükümetlerine yardımcı olmaktadır."

Parti yöneticilerinin politikası Lenin'in bahsettiği bu politikadan farklı değildi, Türkiye finans-kapitalinin ada üzerinde emellerinden hiç bahsetmemek burjuva devlet mekanizmasının yapısını teşhir etmemek, şövenizmi kışkırtma karşı şövenizmi yaratana uyarı, Ecevit'in bağımsızlıkçı politikasından sapma dilekleri, emperyalizmin oyununa gelinmemesi yolunda öğütler, vs.. Buna karşılık bobbol faşist Yunan cuntası ve faşist Sampson çetesi edebiyatı...

Lenin devam ediyor:

"Genel ve yuvarlak sözlerin gerçek politik anlamlarını ortaya dökmekten kaçınırda, kendi mizi göbünürde müşvik ve tatlı sözlerin yumuşaklığına kaptırır sak, Marksist olmaktadır g enellikle sosyalist olmaktadır çıkarız. Yaptıkları x soygunları, haksızlıklarına ve küçük ulusları boğazlamalarını örtmek için bütün emperyalist devletlerin "yuvarlak vax sözler" ve "demokratik " beyanlar şeklinde ortaya dökülen ~~muhtevax~~ diplomasi gösterilerini görmüyor musunuz ?" Lenin

MYK' nın "Ecevitin özgürlükcü ve bağımsızlıkça şahsiyekli dış politikasını ve bu politikanın Kıbrısı bağımsızlığa götürecekt müdahalen ~~endesteklenmesine~~ yom açacak anlayışı Lenin tarafından g özler önüne serilmiştir.

Bültenden biraz önce aldığımız alıntının son cümlesine bakalım:

"Adada emekçi halk hareketi faşistler tarafından kanlı bir katli ama tabi tutulurken, bu katliamı azaltabilecek bir durum ortaya çıktığında, buna kaşı çıkılmasını rahatlıkla önerebilmektedirler. Bunu da MYK enternasyonalizm ~~xxxx~~ gereği desteklediğini söylüyor. MYK aynı inançla burjuvazi nin ordusunun orada kat liamlar yapmadığını, Türk askerlerinin ceplerinde, torbalarında öldürdükleri Rum emekçi halkının kulakları ile Türkiyeye dönmediklerini, işgale ilk önce kar şı çıkması doğal olan AKEL üyelerinin hunharca katledilmediğini acaba söyleyebilecek midir ?

Bültende, işçi sınıfı enternasyonalizminin desteği ve zorlamasıyla hükümetin çıkartmanın ilk günündeki vaadlerinde duracağı ve bundan sonra "CHP ye bağlı ordunun" çekilebileceği söyleniyor. Ve İzmir ildeki arkadaşlar enternasyonalizme inançsızlıkla suçlanıyor. Fakat biz biliriz ki tahlillerimizin doğruluk derecesini ancak pratikteki olayların gelişimi doğrulayabilir. Gerçekte ~~bu~~ olaylar hiçte MYK nin ön gördüğünü ~~söylediği~~ biçimde gelişmedi. Acaba işçi x sınıfı enternasyonalizmi mi bize ihanet etti ?

İşin garip tarafı daha sonra bültende, müdahale ~~ve~~ amaçları açısından desteklerken CHP nin vaadlerini tutmama ihtimalinin her zaman mevcut olduğunu -hatta tek i hti mal olduğunu- daha net bir şekilde koymuş olsaydık gereksiz, mes ~~net~~ tartışma ve kuşuklara yol açmamış olurdu deniyor. Halbuki işçi sınıfı ~~xxxxxxx~~ nin bağımsız politikası uğruna müdahaleyi -hemde gerçekleşmeyeceğini bile bile- desteklemek değil, müdahaleye karşı açık tavır almayı, ve bu yönde sosyalist ülkeler arasında bir ortak tavra girmeyi gerektirirdi.

TSİP yöneticilere 17 yıl önce yapılmış olan İngiltere, Türkiye ve Yunanistanı garantör devlet olarak tanıyan bir anlaşmayı savunmak durumuna düşmüştür. Garantör devletlere verilen müdahale yetkisinin amacı Kıbrıs üzerindeki emperyalist denetimi devam ettirmekten başka bir şey değildir. Nitekim Züriç anlaşmasının bu hükmü amacına hizmet etmiştir. Bu yetkiye dayanılarak, bağımsız Kıbrıs devleti yok edilmiş ve ada taksime u ğramış ~~xxx~~, dolayısıyla NATO üssü haline getirilmiştir. Daha bu anlaşma imzalandığı zaman AKEL ~~xxxxxxx~~ kesinlikle anlaşmanın bu karakterine işaret etmiş ve karşı çıkmıştır.

Ayrıca "yoğun diplomatik temaslardan bir sonuç alınamayınca" haklı olarak müdahale kararına varıldığı söylenmektedir. Bu da hakim sınıflarla aynı ağızla konuşmak demektir. Bunu Kitle'den görelim:

"Emperyalizmin kuşlası faşist Yunan cuntasının, Akdenizdeki emperyalist emelleri ve faşist özlemleri gerçekleştirmek üzere Kıbrıs Cumhuriyetinin bağımsızlığını çignemesi Türkiye'nin garantör devletlerden biri olarak adaya müdahale sine yol açmış bulunuyor. Bu müdahale yoğun diplomatik temaslardan sonuç alınmaması üzerine ve hükümet sözcülerinin ve başbakanın resmen bildirdiği gibi Kıbrısın bağımsızlığı, adada özgürlük ve demokrasinin yeniden kurulması için yapıldı."

Seneler önce sosyalizmin ustalarının belirttiği gibi sosyalistlerin gerici anlaşmalar karşısında ve burjuva hükümetlerinin pazarlıklarını içeren diplomatik temaslara karşısında tek gö rev i vardır: SBu anlaşma ve görüşmeleri kitlelere teşhir etmek, dönen oyunları kitlelere anlattmak. Yoksa emperyalizm ve çeşitli ülkelerin burjuvazilerinin çıkarlarını savunan anlaşmalardan yana çıkmak sosyalistlere düşmez.

MYK güvenizme karşı yoğun bir mücadele yürütüldüğünden bahs ediyor. Ve açılan bağımsız Kıbrıs kampanyasından söz ediyor.

Genel Başkan Kaçmaz- "Bağımsız Kıbrıs Haftası"nın gayesini açıklarken şöyle diyor:

"...Bağımsız Kıbrıs haftasından amaç sadece halkımıza Kıbrısta dönen kanlı emperyalist oyunu açıklamak değil, aynı zamanda demokratik güçbirliğini böyle çayışmalarla güçlendirerek, demokratik cephenin temellerin atarak pekiştirmektir."

Gördüğümüz gibi yine mesele içinde yer alan Türkiye finans-kapitali nden ses seda yoktur. Böyle olunca tabii ki baştan bu girişin şövenizmin körükleyicilerinden biri olan Türkiye finans-kapitalinin Kıbrıs politikasının teşhiri açısından eksik ve hatalı olacaktı. Sosyalistler belirli meselelerin ajitasyon ve propagandası için açtıkları kampanyalarda meselelerin enine boyuna bütün boyutlarıyla açıklanması için çalışırlar. Bu esnada pratik ve ideolojik yanlışlarını, eksikliklerin özeleştirisi ve düzeltme yoluyla giderirler. Olaylardan on ay sonra bizde yazılarımızda şövenizmi işledik demek kimseyi aklayamaz. Onun ne kadar doğru uygulandığı bizim en doğru kıstasımızdır. Hele yazdığımız şeylere bizde düşmüşsek bütün bu davranış bütünlüğü bizim karhanemize değil, zararhanemize işlenecek kötü puanları ifade eder.

Sıkıyönetimin desteklenmesini ve grevlerin ertelenmesini savunan anlayış Lenin tarafından 11. Enternasyonal hainliği diye damgalanmıştır.

"Savaş bu gelişmeyi hızlandırdı ve oportünizmi sosyal şövenizm şeklinde dönüştürdü, yani oportünistlerle burjuvazi arasındaki gizli ittifakı açık hale getirdi. Aynı zamanda her yerde askeri makamlar sıkıyönetim ilan ettiler ve işçi sınıfının eski liderlerinin hemen hepsi işçi kitlelerinin ağzına gem vurdular." Lenin Sosyalizm ve Savaş s:22

Eğer bu konuda özeleştirisi yapıldı denecek olursa cevabımız şudur:

Eleştirimizin başından beri değindiğimiz bütün konularda parti yöneticileri en az grev ve sıkıyönetim konusunda olduğu kadar hatalıdır. Biz özeleştirmeden devrimci özeleştiriye anlıyoruz. Yapılan hataların kaynakları tesbit edilmeden yapılacak her özeleştirmenin adı "günah çıkarmadır". Biz günah çıkarmayı özeleştirisi diye parti üyelerine yutturmaya çalışan anlayışı anti-Marksist Leninist bir anlayış olarak nitelendiriyoruz.

MYK İzmir İlin görüşlerini eleştirirken kendisinde CHP yi değerlendirirken o dönemde yapmış olduğu "abartma", CHP nin Kıbrıs konusunda vaat ve sözlerinde samimi olabileceği konu sonda gereğinden fazla iyimser olma gibi sıkıyönetimin desteklenmesi can alıcı konularda hataları olduğunu kabullenip, yine de çıkartmanın amaçları açısından desteklenmesinin doğru olduğunu ileri sürüyor. Sıkıyönetimin desteklenmesi ve grevlerin ertelenmesi konularında olduğu gibi bu kadar önemli bir konunun birkaç cümle ile geçiştirilmesi her zaman sözü edilen "yiğitçe" özeleştiriyle bağdaşmıyor. Kaldı ki MYK İzmir cevaplarında CHP nin samimi olabileceği, kendilerinin fazla iyimser oldukları gibi yine Marksist-Leninist literatürden uzak tanımlarla meseleyi geçiştirmektedir. Ama yaptığı haklıdır, çünkü aldığı tavır aynı şekilde Marksizm-Leninizmden uzaktır. Aynı şekilde hem kitlede hem bültende yanlış işleyişten bahsedilmektedir. Evet, yanlış işleyiş vardır, fakat bu yanlış işleyiş gazete bürolarında değil kafalarda ki yanlış işleyiştir.

MYK nin iddia ettiği gibi acaba kendilerince, yaptıkları küçük hatalar sadece mesnetsiz, gereksiz tartışmalara ve kuşkulara mı yol açmıştır? Bunun cevabını zater eleştirimiz boyunca verdik.

Son olarak bu konuda söyleyeceğimiz şu olacaktır.

Kıbrıs konusunda doğru tavır, İzmir ildeki arkadaşların savunduğu gibi, istilacı ordunun durumunun ve müdahaleci devletin sınıf karakterini kitlelere açıklıyarak müdahaleye karşı açık tavır almak ve Kıbrıs'taki sosyalist, ilerici yurtseverleri ve Kıbrıs halklarının desteklediği mizi ortaya koymak, Kıbrıs Cumhuriyetinin bağımsızlığını savunmak, Kıbrıs işçi sınıfı partisinin politikasını ülkemiz halkına anlatarak enternasyonalist işçi sınıfı dayanışmasını sağlamaktır.

Genel Merkezimiz mektubunun "seçimlere katılma konusundaki sol sapmaya karşı çıkalım" başlıklı bölümün hemen başında "İzmir İl yöneticileri seçimlerin önemini hiç bir zaman kavrayamamışlardır" denmektedir. Oysa gerçeğin böyle olmadığını İzmir İl örgütünün mektubundan yapacağımız bir alıntıyla kanıtlayalım:

"...Seçimlere katılarak hem kitlelerin politi ze olduğu dönemde ajitasyon ve propaganda imkanlarından faydalanmak, hem de en önemlisi işçi sınıfının bağımsız tavrını koymaktır. Yani seçimlere siyasi açıdan katılınması gerekmektedir.

TSİP'in örgütlenmesi açısından meseleye baktığımızda durum değişmektedir. Burjuva kanunlarının koyduğu esaslara göre bir parti seçimlere katılabilmesi için seçimlerden altı ay önce 15 ilde tam teşkilatlanması gerekmektedir. Böyle bir girişimle zorunlu olarak tabela teşkilatlanmasına gidileceği açıktır. Bu TSİP gibi sosyalist kitle partisinin kısa zamanda sağ sapma olmasını sağlayacaktır. Aynı zamanda partinin örgütlenme ilkeleri çiğneneceği için ~~anarşi ortamından gelmiş kadrolarda~~ partiye bir hantallık gelecektir. Sosyalist bir kitle partisinin böyle olması anarşi ortamından gelmiş kadrolarda parti kavramının yerleşmesini değil, bilakis partisizliği yayacaktır. Fakat parti olarak seçimlere katılmak siyasi bakımdan ne denli önemliyse, örgütlenme açısından tabela teşkilatına zorlamak o denli yanlıştır. Bu ikilem karşısında işçi sınıfı sosyalistlerinin alacağı tavır şu olmalıdır:

- 1- Seçim konusunda var olan boykot ve CHP kuyrukçuluğunun ideolojik mahkumi yetini yapmak,
- 2- Sosyalist potansiyelin bu bulunduğu bölgelerde ne olursa olsun tabela teşkilatı açmamak,
- 3- Seçimlere katılmak için örgütlenme ilkelerinden taviz vermeden hızlı bir şekilde örgütlenmek,
- 4- Seçimlere parti olarak katılma imkanı yoksa bağımsız adaylar halinde seçimlere katılmak gerekmektedir.

İzmir İl örgütünün bu dönemler seçimlerin siyasi bakımdan önemi üzerindeki görüşü bu kadar açıkken, Genel Merkez yöneticileri bu görüşü tahrif etmekten çekinmemektedirler.

Seçimler konusunda Genel Merkezle İzmir İl örgütünün Devrimci Karadının görüşleri arasındaki ayrılık, temelde REFORMİST İDEOLOJİ ile DEVRİMCİ İDEOLOJİ arasındaki ayrılığın bir ifadesidir. TSİP Genel Merkezi İzmir İl örgütüne yolladığı cevap mektubunda tabela teşkilatlanması bahasınada olsa "seçimlere parti olarak girmeyi" savunmaktadır. Bu reformist zihniyet karşısında İzmir İl yöneticileri devrimci zihniyeti yukarda anlattığımız alıntıda dile getirmektedirler. Bu alıntıdan da açıkça görüldüğü gibi, İzmir il yöneticilerimiz Parti kavramını herşeyin üstünde tutmakta, Türkiye'nin içinde bulunduğu dönemi de göz önünde tutarak, Partiyi kısa zamanda sağ sapma haline getirecek, anarşi ortamından gelmiş kadrolarda partisizliği yayacak olan tabela örgütlenmesine şiddetle karşı çıkmakta ve böylece Leninist örgütlenme ve mücadele anlayışını ön plana çıkarmaktadırlar. Oysa genel Merkez tabela örgütlenmesi bahasına da olsa, seçimlere "parti olarak " katılmayı savunarak parlamenter mücadeleyi biçimini ön plana çıkartmaktadır. Kaldı ki İzmir İl yöneticilerimiz seçimlere katılmayı değil, fakat kalıcı örgütlenme anlayışının terk edilerek tabela örgütlenmesine gidilmesini reddetmektedirler. Ve hemen arkasından öneri getirerek: "Seçimlere katılmak için örgütlenme ilkelerinden taviz vermeden hızlı bir şekilde örgütlenmek, seçimlere parti olarak katılma imkanı yoksa bağımsız adaylar halinde seçimlere katılmak."

Öte yandan Genel Merkezin mektubunda şöyle denmektedir: "Altı çizili yerlerde açıkça görüldüğü gibi, İzmir İl yöneticilerinin iddia ettikleri seçimlerde ajitasyon propaganda meselesinin ihmal edileceği görüşü, bir tahrifattan ve gerçekleri çarptırmaktan iler gitmemektedir. "(s:43) Oysa Genel Merkez ajitasyon ve propagandadan faydalanma ilkesini ve dolayısıyla işçi sınıfının bağımsız tavrının konmasını seçimlere katılmanın birinci nedeni olarak olmamakla, ister istemez ajitasyon ve propagandayı geri plana itmiş duruma düşmektedir.

Bu anlayış seçimlere, tabela örgütlenmesi bahasına da olsa, parti olarak katılmayı savunmaktan kaynaklanmaktadır. İzmir İl yöneticilerinin yanlış buldukları nokta da budur. Oyle ise genel Merkezin iddia ettiği

gibi İzmir İl yöneticilerinin "tahrifatı ve gerçekleri çarpıtması" sözkonusu değildir.

Genel Merkez yöneticileri İzmir İl yöneticilerini "kitlelere güvenmemekle, kitlelerin sesine kulak vermemekle, onların günlük yaşamlarından uzak olmakla"(s:43) suçlamaktalar ! TSİP'in kitlelerle en geniş bağ kurmuş, en güçlü örgütlerinden birinin yöneticilerine bu tür suçlamalarda bulunmak en hafif deyimiyse samimiyetsizliktir! Çünkü bizzat TSİP yöneticileri bir süre öncesine kadar İzmir İl örgütünün Partinin en güçlü örgütlerinden bir olduğunu çeşitli vesilelerle belirtmişlerdir. Şimdi aynı örgütün yöneticilerini kitlelere inanmamakla suçlamaktadırlar. TSİP Merkez yöneticileri aslında suçlamalarla İzmir İl yöneticilerini ve onların şahsında Devrimci Kanadı diğer Parti örgütlerinin gözünde yıpratmayı amaçlamaktadırlar.

Genel Merkezin mektubunda şöyle denmektedir: "Anlayamamaktadırlar ki Parlemtionun geniş Halk yığınlarının gözünde bir cazibe merkezi olmamayı sürdürdüğü günümüzde seçim gibi kitleler açısından önemli bir siyasal olayda sosyalistler parti olarak yok iseler, kitlelere işçi sınıfının siyaseti hakkında asla, güven vermezler. Bugünden yarına bir iktidar değil ama eninde sonunda iktidarın gerçek adayı olduklarını, hedeflerinin iktidar olduğunu gösteremedikleri sürece, bu biçimde görülmedikleri sürece, asla ciddiye alınmazlar. Kendilerine sempati duyulabilir. Ama işte o kadar? Bu böyle olunca, yani seçimlerde oy vermek isteyen milyonlarca emekçiye ~~hedef~~ ciddi bir hedef gösteremeyince bir partinin bir daha bu izleni mi silerek kendini ciddiye aldırması son derece zorlaşır." (s:44) Görüldüğü gibi Genel Merkez yöneticileri tabela örgütlenmesi pahasına seçimlere parti olarak katılma görüşünün sözde ideolojik kılıfını hazırlamaktadırlar. Seçimlerde ~~ix~~ kitlelere işçi siyaseti hakkında güven verilip verilmemesi, işçi sınıfının devrimci ideolojisinin ~~ix~~ ajitasyon ve propagandasının yapılıp yapılmamasına bağlıdır. Yoksa seçimlere "parti olarak" girilmesine değil ! Başka bir deyişle, seçimlere "parti olarak" girmek kitlelere işçi sınıfı siyaseti hakkında güven verilmesinin garantisidir ya da ön şartı değildir. TİP deneyi bize bu konuda ışık tutmaktadır. Marksist Leninistler ilkece seçimlere "parti olarak" girilmesini reddetmezler, hatta tercih ederler. Ancak, seçimlere girme uğruna tabela örgütlenmesine gidilmesini şiddetle reddederler. Genel Merkez yöneticileri meseleyi tahrif etmeye devam etmektedirler. Yukarıdaki alıntının ikinci cümlesinde seçimlere parti olarak katılmadığı taktirde "sosyalistlerin hedefinin iktidar olduğunun görülemediğini" iddia etmektedirler. Oysa Leninist örgütlenme anlayışından taviz vermemek için bu dönemlerde seçimlere bağımsız adaylarla katıldığını ~~ix~~ taktirde, bu bağımsız adaylar hedefin EKONOMİK VE SİYASİ İKTİDAR olduğunu, SOSYALİZM olduğunu, bu hedefe ancak ÖNCÜ MÜFREZENİN kurmaylığındaki İŞÇİ SINIFININ ÖNDERLİĞİYLE ulaşılacağını vurgulamıyacaklar mıdır? Elbette vurgulayacaklardır. Bunu yaptıkların da ciddiye alınmayacaklar mıdır? Elbette alınacaklardır. Hem de burada ciddiye alınacak olan parlamento değil, işçi sınıfının politikası, yani devrim anlayışı olacaktır. Kitlelere parlamento kuyruğu na değil, işçi sınıfının siyasetine kazanılacaktır. Marksist-~~LENİNİST~~ Leninistler içinde aslıolan budur. Yine aynı alıntının son cümlesinde "seçimlerde oy vermek isteyen milyonlarca emekçiye ciddi bir hedef gösterememekten bahsedilmektedir. Burada Genel Merkezin g reformist zihniyetlerinin kendi ağızlarından ifadesine bir kez daha tanık oluyoruz. Bir kez daha belirtelim ki, seçimlerde kitlelere gösterilecek -bizim anladığımız anlamda- hedef: EKONOMİK VE SİYASİ İKTİDAR VE BU İKTİDARIN ALINIŞ BİÇİMİDİR- DEVRİMCİ SOSYALİZİMDİR? Marksist-Leninistler ajitasyon-propaganda çalışmalarında öncelikle bunu vurgularlar. Ve bunun hemen ardından iktidar aracının ÖNCÜ MÜFREZENİN olduğunu açıkça koyarlar. Partinin seçimlere burjuvazinin koyduğu engeller yüzünden girememesi, işçi sınıfının ÖNCÜ ÖRGÜTÜNÜN iktidara yürüyemeyeceği anlamına gelmez. Çünkü burada sözkonusu olan legal sosyalist kitle partisidir. Oysa biliriz ki, iktidara yürüyecek olan işçi sınıfının ÖNCÜ MÜFREZESİDİR. Burada bir kez daha Genel Merkezin Leninist parti anlayışını çarpıttıklarını veya daha doğrusu onu birtürlü kavrayamadıklarını görüyoruz.

"Ciddi hedef" göstermekten sadece parti göstermeyi anlıyan aynı reformist zihniyet 1973 seçimlerinde işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna taktı. Bağımsız adaylarla kitlelere sosyalizmi n en geniş ajitasyon ve propagandasının yapılması ve böylece işçi sınıfının bağımsız ta vrinin konması gerekirken "sosyalist parti" olmadığı gerekçesiyle CHP'yi destekledi. Kitlelere

parlementarist umutlar göğmesinde önemli pay sahibi oldu.

Genel Merkez yöneticileri İzmir İl Yöneticilerinin seçimler konusundaki tavrını esas alarak, onları "sol" komünistlikle suçlamaktadırlar. Bu konuda İzmir İl yöneticileri şöyle diyorlar: "Seçimler konusunu incelerken 2 noktaya dikkat etmemiz gerekir. 1.si seçimlerin siyasi bakımdan durumu: çağımızda, parlamente tarihi bakımından misyonunu tamamladığı halde, siyasi olarak hayatıyetine devam etmektedir. Bunun için sosyalistler bu kurumdan faydalanmak mecburiyetindedir. Fakat bu faydalanma, tek mücedele biçimi olarak kabul edildiği takdirde sağ, aynı zamanda bu mücedele biçimini inkar etmek ise sol bir görüş halinde sosyalist kadrolarda yansıyabilir. Bizim bunlarla kesin olarak ideolojik mücadele etmemiz gerekir. "Buradan da anlaşılmalıdır ki İzmir İl yöneticileri seçimleri BOYKOT ETMENİN yanlışlığını açıkça vurgulamaktadırlar.

Genel Merkezin mektubunda daha sonra şöyle denmektedir: "Elbette ki seçim örgütlenmelerinin de pek çok mahzurlu yanları vardır. Ama önemli olan bu duruma yol açan engelin burjuvazi tarafından konmuş olduğunun kavranması ve bu engelle karşı mücadele verilirken en az hasarla kurulmasıdır. Yoksa mücadeleden kaçmakla, burjuvazinin koyduğu engellerle baş edemiyinde yan çizmekle değil!"(s:44) Bir kez daha belirtelimki burjuvazinin seçimlere katılma konusunda koyduğu engelle karşı tabela örgütleri açılarak mücadele verilecekse biz bu mücadele biçimini şiddetle ~~red~~ ediyoruz! Genel Merkez yöneticilerinin ifadesi ile "burjuvazinin koyduğu engellerle başetmekten" tabela örgütleri açmayı anlamıyoruz. Burjuvazi, kapitalist düzen devam ettikçe çeşitli engeller koyacaktır, bu engelleri reformist metodlarla değil, ancak devrimci metodlarla aşabiliriz. Aksi takdirde bu engelleri aştık sanır, işçi sınıfının iktidar mücadelesini saptırır ve ihanet çizgisine vardırırsınız!

Son olarak genel merkez yöneticilerine şunu sormak istiyoruz: uygulamada, seçim ve buna bağlı olarak örgütlenme konusunda asılsız da olsa bu kadar ağır eleştiriler yöneltilen İzmir Yöneticilerinin dedigine gelinmedi mi? Seçim-tabela örgütlenmesine neden girilmedi? Bu konuda neden en ufak bir açıklama yapılmadı? Yanlış olduğu anlaşılıyorsa neden özeleştirisi yapılmadı?

Özeleştirisi konusuna da ayrıca değinmek gerekiyor. Genel Merkez yöneticileri yayın organlarında ve toplantılarda "yiğitçe özeleştirisi yapmak" lafını dillerinden düşürmedikleri halde pratikte özeleştirisi yapmamaktadırlar. CHP, Cephe politikası, Kıbrıs, Sıkıyönetim ve grevlerin ertelenmesi, zamların desteklenmesi, seçim ve teşkilatlanma gibi konularda yanlış politika grup üttükleri halde yiğitçe özeleştirisi yapmamaktadırlar. Bunun en son örneği grupcu tavıra ekolarak Soğanlık seçimlerinde görülmüştür. Kartal seçimleri ertesinde tüm sosyalistlere ve kitlelere giden kitle gazetesinde Genel Başkanın imzasıyla ihbarcı bir tavırla Kartal seçimleri değerlendirilmiş ve kartal ilçesi nin dar kadro çalışması yaptığı bu nedenle genç arkadaşların başarılı olmadığı eleştirilmişti. Ancak hemen ertesinde aynı bölgede Soğanlık Belediye seçimleri yapıldı. Seçimlerden önce kitle gazetesinde sayfalarca bu konuya yer verildi. Bunun hikmeti bizzat bu seçimi Genel Sekreter Yalçın Yusuf oğlunun yönetmesiydi. Sonuçlar biz iletelim aynı oldu, 31 oy alındı. Demek ki meselenin çözümü ayrı bir noktadadır. Bu genel Merkezin bu güne kadar izlediği CHP konusundaki reformist ve tutarsız politikasının bir sonucu olmuştur. Kitlelerde Ecevit umudu yokedileceğine, CHPyi küstürmeme siyasetinin izlenmesi bu sonuçları getirmiştir. Genel Merkez Soğanlık Seçimleri ve çalışmalarının sonuçlarını gizlemekle grupçuluğunu bir kez daha belgelemiştir. Bu konuda değil özeleştirisi bir satır bile yazılmamıştır. İlçe yöneticileri suçlanır ama G.Sekreter Y.Yusuffoğlu suçlanamaz ve eleştirilemez. mantığının sonucudur bu davranış.

TSİP genel merkez yöneticilerinin özeleştirisi konusunda bugüne kadar izledikleri politika "unutturma siyaseti" ve "doğruyu söyledi ki mi yanlış biter" anlayışı oymuştur; oysa ki ciddi bir partinin özeleştirisinin ne tarz da olacağı konusunda Lenin bize ışık tutmaktadır:

"...Bir siyasi partinin kendi yanlışları karşısında ki tutumu, bu partinin ciddi olup olmadığını kendi sınıfına karşı ve emekçi yığınlara karşı görevini yerine gerçekten getirip getirmediğini saptıyabilmemiz için en önemli ve en güvenilir kıstaslardan biridir. Yanlışını açıkça teslim etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanlışta meydana veren tutumu tahlil etmek, yanlışta doğrultma yollarını dikkatle incelemek; işte ciddi bir parti için görevlerini yerine getirmek, sınıfı ve ardından da yığınları eğitmek ve bilinçlendirmek bu demektir. Sol Komünizm s:56